

Brann!

Wilma, den vesle gatefeieren, hadde tørt løv, små kvister og spindellev hengende fra de to kostene sine, og frontruten hennes var så støvete at hun nesten ikke kunne se gjennom den. Hun klarte såvidt å dra seg fremover, så sliten var hun etter høstrengjøringen.

- Jeg klarer nesten ikke å vente til det blir helg, sukket hun tungt.

- Du må bare holde ut en dag til. Det er fredag i morgen! Vera, den kloke, gamle tankbilen, trøstet henne. - Og da får du hvile!

- Det er alltid mye for oss å gjøre på høsten, sa Waldemar, den store gatefeieren, ettertenksomt. Hans sylindereformede koster hang trette ned langs siden på ham, akkurat som Wilmas. - Alt løvet, det er som om det ikke tar slutt! Selv om jeg koster opp alt om morgenen, dekker de bakken igjen om kvelden, og jeg må gjøre det på nytt igjen. For ikke å snakke om hva som skjer hvis det blåser skikkelig! Høsten er faktisk ikke min favoritt-årstid!

- Jeg liker høsten! Wanda, den vakre, lille avfallsbilen, avbrøt dem. - Trærne og buskene er så vakre på denne tiden av året, og det er nettopp på grunn av det fargerike løvet!

- Det fargerike løvet er storslagent, nikket Wilma, - Hvis det bare hadde holdt seg på trærne!

- Må dere alltid klage over noe? Ingenting er bra nok for dere! Samson, den tre-akslede kontainerbilen, tordnet fra garasjedøra. - Denne sytingen er forferdelig, og jeg vil ikke høre på den mer! la han til, og slamret jerndøren bak seg med et digert smell.

- Hva er i veien med Samson? spurte Wilma skremt. - Jeg har aldri sett ham så uvennlig?

- Han har stått og samlet støv her i garasjen i mer enn to uker nå. Han har ingenting å gjøre. Og dere vet hvor stolt han er, han vil ikke klage, men han liker ikke å være uvirksom, svarte Waldemar på Wilmas spørsmål.

- Ja, vi kjenner Samson, nikket Klara. - Men han kommer til å få massevis å gjøre til vinteren med en gang snøen faller og må fjernes fra veiene.

- Det er dessverre ingen trøst for ham akkurat nå. Han føler seg ganske ubrukkelig for tiden. Malvina ble med i samtalen.

- Jeg deler arbeidet mitt med ham med glede! Vesle Wilma sukket. - Men Samson er så stor, han får ikke plass i de smale gatene i sentrum.

Morgenen etter dro alle bilene på jobb. Det var bare Samson som ble igjen på miljøstasjonen. Waldemar og Wilma begynte på avenyen, de måtte nok en gang feie opp blader som hadde falt av

trærne. Walter dro i retning av restavfallsdunkene i Liljegata, og Wanda satte kursen mot Gamlebyen. Vera og Willy hadde som oppgave å se over parken. Klara og Malvina dro på sin vanlige runde i forstedene for å hente husholdningsavfall der.

Malvina begynte på yndlingslassen sin, Epeblomstgata. Hun likte den stille, lille gata hvor ingen forstyrret henne i arbeidet. Ingen var i veien for henne, de utålmodige bilistene tutet ikke på henne, og ingen klagde hvis hun ikke satte den tomme avfallsdunken tilbake nøyaktig der den hadde stått da hun plukket den opp. Men i de siste par ukene hadde freden og roen blitt erstattet med bråk fra en byggeplass. Ved den ledige tomte i nummer sju hadde det dukket opp gigantiske gule maskiner. Med enorme skuffer gravde de ut hauger av jord. Det gapende hullet de gravde, ble deretter fylt med betong fra tromlene til betongblanderbiler, slik at huset som skulle bygges fikk et solid fundament.

- Dette er så bra! tenkte Malvina for seg selv. - Endelig blir det orden her og! Jeg har så mange problemer med denne forlatte tomte. Vinden blåser alltid avfallet hit. Når jeg må rydde det, taper jeg alltid kappløpet hjem. Selv om jeg har sagt til Klara mange ganger at det er urettferdig, fordi det tar meg flere timer å samle sammen avfallet fra den humpete tomte som i tillegg er full av busker, men hun har aldri brydd seg om det.

Denn gangen var det snekkere som jobbet på byggeplassen. De la en trebjelke oppå den neste, og fortsatte på neste rad. Veggene på huset ble høyere og høyere. Det hørtes en kakofoni av lyder. Og selv om Malvina var opptatt av det hun så, tittet hun stadig bekymret bort på det grønne nabohuset, der det hadde blitt født en baby for ikke så lenge siden.

- Jeg håper bråket ikke vekker henne, tenkte hun for seg selv idet hun la merke til en sint formann som snakket i telefonen.

- Hvordan er det mulig at du ikke kan sende mer sand? Så send en annen lastebil da vel! Vi kan ikke stanse arbeidet, vi må fremdeles forsterke grunnmuren på den andre siden. Vi klarer ikke å holde fristen på denne måten! Han la rasende på, og gikk tilbake til kollegaene sine.

- Har du sett, det er på tide at jeg slutter å glo hvis jeg ikke vil at Klara skal vinne kappløpet i dag også! tenkte Malvina, og rullet raskt foran hus nummer ni. Hun hørte et barn som gråt inne i huset, og tenkte på at det er noe godt i alt som skjer. Huset kom snart til å være ferdig, og da ville det bli fred og ro og ingenting kom til å forstyrre søvnen til barnet lenger.

Hun skyndte seg tilbake til miljøstasjonen så snart hun var ferdig med arbeidet, men fant ingen der. Ikke engang Samson sto og mumlet for seg selv på sin vanlige plass.

- Jeg kommer til å være ren og pen før de kommer tilbake, tenkte hun fornøyd og rullet videre til bilvasken. Hun brukte god tid på å vaske seg, og passet på hver minste lille detalj. Men selv om hun

tok seg svært god tid, dukket ingen opp på miljøstasjonen.

- Dette er rarere enn rarest, tenkte hun. - Klara burde ha vært her for lenge siden. Jeg håper ikke det er noe i veien med henne! Det er nok best at jeg ringer Fred, brannbilen, kanskje han vet hvor det har blitt av de andre!

- Hei, Frank! Jeg vil gjerne snakke med Fred, sa hun til brannbilen som var på vakt og tok telefonen.

- Hei, Malvina! Fred er ikke her akkurat nå. Det var en ulykke i byen for en halv time siden. To dumper har veltet. Det er mye styr, fordi lasten deres har havnet utover veien. Trafikken har stoppet opp fullstendig. Alle vi kunne få tak i er på stedet og hjelper til med bergingsarbeidet, sa Frank og ga henne en kort statusoppdatering.

- Hjelp meg! Malvina ropte i andre enden av linja. - Så det er derfor ingen er på miljøstasjonen! Hvor er ulykkesstedet? spurte hun. Idet hun fikk svaret, var hun på vei for å hente de andre.

Gjengen rullet gjennom gatene i Blåsterby senere samme kveld. De snakket i munnen på hverandre mens de tenkte tilbake på den strevsomme dagens hendelser.

- De to dumperne har vært en plage for meg i lengre tid, mente Walter. - De trodde sentrum var en racingbane!

- De feide alle av veien! klagde Waldemar.

- Selvfølgelig klarte de ikke svingen i så stor fart! Lille Wilma tok over. - Gatene så forferdelige ut! Sand og grus overalt. Det var bare flaks at ingen ble skadet!

- Takk og lov for at Samson var ledig. Ingen andre enn han kunne ha fraktet unna all lasten.

Samson tok imot rosen fra de andre med et bredt smil. Endelig hadde han fått noe å gjøre og slapp å bare være hjemme og gjøre ingenting.

- Og hvor fraktet du sanden, Samson? Malvina snudde seg mot den fornøyde kontainerbilen.

- Til barnehagen i Mallegata. De ble så glade for den! Jeg er ikke sikker på hvor den egentlig skulle fraktes, men den havnet på den perfekte plassen, konstaterte Samson tilfreds.

- Vent litt, utbrøt Malvina. - Jeg tror jeg vet hvorfor bygningsarbeidet stoppet i Epleblomstgata.

Alle rullet nærmere, fordi de ville høre hva Malvina hadde å fortelle.

- De holder på å bygge et nytt hus i Epleblomstgata 7. Jeg har fulgt med på byggingen hver dag. Men i morges kunne de ikke fortsette fordi de ble fri for sand. Jeg hørte formannen snakke i telefonen med noen. Han var svært opprørt.

- De to dumperne kunne ikke arbeid på grunn av ulykken, nikket Waldemar.

- Men dette er jo svært gode nyheter! ropte Wanda begeistret. - Jeg mener, det er selvfølgelig ikke bra

at de ikke kan arbeide, unnskyldte hun seg da hun så de andres sjokkerte blikk. - Men det er gode nyheter for oss at de ikke har en annen dumper!

Heldigvis forsto Walter hva Wanda forsøkte å si:

- Samson kan hoppe inn og arbeide i stedet for dem! Dette er en perfekt jobb for ham, sa han fornøyd.

Og det var akkurat det som skjedde. Samson var vikar for de to dumperne i to uker, og koste seg med arbeidet. Han fraktet sand og grus, og en gang fraktet han til og med jord som var gravd ut fra tomta til deponiet der det skulle leveres. I pausene fulgte han interessert med på hvordan huset ble bygd.

En dag smilte Samson forgyves til nabodamen. Den ellers så blide moren la ikke merke til ham der hun travet opp og ned i innkjørselen med en bekymret mine. Den lille babyen gråt desperat og ville ikke sove, og selv ikke moren klarte å roe henne ned ved å vugge henne i armene.

- Kanskje hun holder på å få en tann, eller har vondt i magen, funderte Samson. Men han hadde ikke tid til å finne ut av det, han måtte av gårde for å hente en ny ladning sand til byggeplassen. Da han kom tilbake, var den unge moren travelt opptatt inne på kjøkkenet.

- Endelig har hun fått henne til å sove! Samsung gløttet mot babyrommet i andre etasje. Det var lunchpaue på byggeplassen, maskinene hadde stoppet, så ingenting kunne forstyrre den lille.

- Samson, ta deg en hvil du også, du får tid til å dumpe sanden senere, ropte den ene av arbeiderne til ham.

Formiddagen var varm, og Samson duppet av og drømte en veldig merkelig drøm. Han jobbet sammen med Fred for å slukke en brann i en skyskraper. Drømmen var så virkelig at han nesten følte den glohete varmen på siden av karosseriet, og det luktet til og med brent i førerhuset. Det siste gjorde ham urolig. Omsider ble han vekt av at noen ropte.

- Hjelp! Hjelp meg, vær så snill!

Samson blunkte med frontlyktene og begynte å lete etter hvor lyden kom fra. Kjøkkenet i det grønne nabohuset var i fyr og flamme, brannen hadde allerede tatt tak i gardinene som hang i det åpne vinduet. Den unge moren vinket desperat fra soveromsvinduet i andre etasje med babyen i armene.

- Hjelp! Det er røyk i huset, vi kan ikke gå ned trappen! Vi sitter fast her oppe! Jeg er redd for at hele huset skal brenne ned. Vær så snill å hjelp oss!

- Jeg skulle ønske Goliat var her, tenkte Samson. - Han kunne ha reddet dem med kranen sin med en gang!

En av arbeiderne ringte brannvesenet. Samson overhørte samtalen:

- Ja, det er noe som brenner i kjøkkenet til huset i Epleblomstgata 9! To mennesker sitter fast i andre

etasje! Skynd dere!

Den tre-akslede kontainerbilen rullet nærmere mot det brennende vinduet, og håpet han kunne komme på noe som kunne hjelpe moren med en gang. I mellomtiden la han merke til at vinden tak tak i de brennende kjøkkengardinene. Det fløy sot overalt og små gnister spredte seg på bakken. Noen av dem landet på toppen av en pent sammenraket løvhaug.

Arbeiderne la også merke til problemet, og begynte å tenke høyt.

- Brannen må slukkes, ellers tar alt rundt huset fyr også, sa en brautende mann i blå arbeidsklær.
- Det er høst, så alt det tørre løvet kommer til å ta fyr med en gang! En av vennene hans var enige.
- Kanskje hvis han dro vannslangen..
- Hvis kontaineren min ikke hadde vært fylt med sand, kunne jeg raskt hentet vann, men nå er jeg treg og tung, hva skal vi gjøre? Hvis jeg kunne blitt kvitt det på en eller annen måte! Samson tenkte for seg selv. Og plutselig fikk han en genial ide. Han rullet bort til kjøkkenvinduet, vippet ned kontaineren og dumpet all sanden inn i det brennende kjøkkenet.

De glupske flammene forsøkte fremdeles å få tak, men så slukket de sakte, men sikkert. Svart røyk virvlet rundt der brannen hadde vært, men flammene truet ikke lenger huset eller de som bodde der. Arbeiderne så målløse på det som hadde skjedd.

- Jeg tror ikke mine egne øyne! Dette er fantastisk, ropte en av mennene.
- Jeg forstår ikke hvorfor vi ikke tenkte på dette tidligere, sa en annen, og ristet på hodet.
- For et geni! Bra jobbet! hørtes langt borte fra.

Samson sto fornøyd og hørte på kommentarene.

- Slapp av, du er utenfor fare! ropte formannen til moren, som fremdeles var desperat. - Brannen er slukket, men det vil ta litt tid før røyken løser seg opp.

I det samme hørte de sirenen til brannbilen, og Fred dukket opp.

- Jeg kom så raskt jeg kunne. Hvor er brannen? spurte han andpusten. - Ingen steder nå, sa Samson, med panseret svulmende av stolthet, - fordi jeg har slukket den.
- Har du slukket den? Fred så mistroisk på ham. - Med hva da?
- Med sanden i kontaineren min. Det var det eneste jeg hadde for hånden.
- Du er så smart! sa Fred med beundring i stemmen. - Tusen takk for hjelpen! Jeg utnevner deg herved til æres - brannmann!

Det lille, grønne huset var et sørgelig syn etter brannen. Flammene hadde malt veggene svarte, og

vinduskarmene og møblene på kjøkkenet var ubrukelige. Samson og resten av gjengen fra miljøstasjonen hjalp til med å rydde opp, og gjorde det de kunne for at avfallet skulle forsvinne så fort som mulig. De hjalp til med å sette inn en ny vinduskarm og nye gardiner i stedet for de gamle, brente. Og da de i tillegg hadde malt ytterveggene, fikk huset tilbake det vennlige utseendet det hadde hatt før brannen.

SLUTT

Brann!